Стихнеш, втомишся, мій буревію,
К дому повернешся сам…
Вернешся, сину, я голову змию,
Білу сорочку подам.
Славу прокляту – шолом і оружжя —
Я в бур’яни занесу…
Виведу в поле, де кречети кружать
Золотогриву красу.
Спражився спрагою, вбігався бігом…
О, як обвітривсь в вітру!
Стіл застелю тобі скатертю-снігом,
Порох на вікнах зітру.
Виросли яблуні, стали високі.
Спатимеш ніч у саду…
Спатимеш – журно шумітиме сокір
Десь угорі, в холоду.
Стихли бої. Одгули буревії.
Світяться зорі на тихий Бахмут.
Вітер колише комишеві вії,
Де тільки води пливуть та й пливуть.